

Текст на Пако Хименес

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Competencia sobre ruedas*
Copyright © 2016, Disney Enterprises, Inc.

Превод Ния Спасова
Редактор Виктория Петрова
Коректор Таня Симеонова

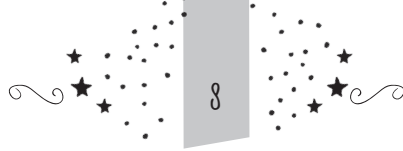
Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Хансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2016
Тираж: 3000 бр.
ISBN 978-954-27-1821-5

Чувствам, че в „Ролер“ преживях един от най-лошите си дни. Въпреки всички усилия, със Симон не се класирахме в състезанието по кьнки. На пето място сме и това не ни върши никаква работа, понеже не е достатъчно, за да преминем в следващия кръг.

За малко баща ми отново да разбере, че Симон живее в килера. Намерил е няколко партитури, но, за щастие, решил, че все още репетираме в имението. Беше ни помолил да намерим друго

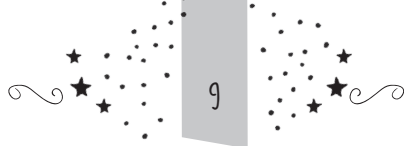

място и този път решил, че не сме му обърнали внимание. Скара ни се и каза, че госпожа Шарън може да ги уволни, ако научи. Исках да му кажа истината, но не можах. Трябва да намеря начин.

Симон е много притеснен и иска да си тръгне веднага от имението. Аз не мога да му позволя, имам нужда от него, но той е решил. Тази сутрин рискува и се приближи, докато закусвахме, само за да ме предупреди, че днес си тръгва. Аз го помолих да поговорим по-късно.

Сега тръгвам за училище и чувам Амбър да говори за видеото от моето падане във „Фаб енд Шик“. Прави се, че ме окуражава, но нито аз, нито Тино шофьора сме убедени в нейните намерения.

Най-накрая пристигаме в „Блейк“.

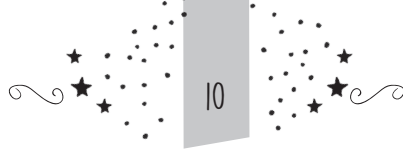
Срещам се с Нина, която стана най-добрата ми приятелка в тази страна, която все още е много нова за мен. Разказвам ѝ всичко, докато вървим към класа.

– Много работи ми се въртят в главата! Освен всичко останало, Симон иска да си тръгне – обяснявам ѝ нервно. – Трябва да му намеря място за живеене!

– Не смятам, че ще е нужно. 99,9 процента е сигурно, че ще остане. Той е луд по теб. Казах ти вече – отговаря ми много спокойно със своя приятен пуерторикански акцент.

– А аз ти казах хиляда пъти, че не е вярно! Симон ме възприема само като приятелка!

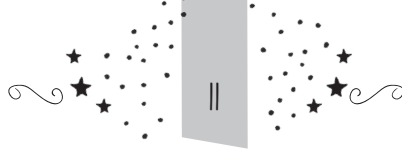
Нина ми се усмихва, в този момент виждаме Амбър да минава и млъкваме.

През останалата част от деня продължавам да си мисля за състезанието. На курса по театър се срещам с Матео и отново ни се пада да работим заедно. Опитвам се да се измъкна, но не успявам. За късмет, накрая Хасмин се присъединява.

След училище отивам в „Ролер“. Бързам да говоря със Симон, за да решим проблема заедно. Той приключва репетицията с бандата си, поздравявам Педро и Нико, които излизат с инструментите.

– Може ли да поговорим? – казвам, без много да го мисля.

– Ако е за изнасянето ми, вече ти казах, решено е – отговаря сериозен. – Това, което правим, е много рисковано.

– Знам, но не искам да си тръгваш по този начин. Поне докато не намерим някое място, където да останеш. Моля те! – умолявам го притеснена.

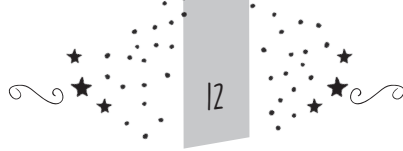
Виждам как приятелят ми се усмихва.

– Щом намеря място, си тръгвам – отговаря ми, а аз подскачам от радост, – но трябва да го сторя вече.

– Не се притеснявай – отвърщам щастлива. – Аз ще ти помогна!

Отивам да работя на пързалката и след като говоря с него, съм вече по-спокойна. Въпреки че съм тъжна, че отпаднахме от класирането, винаги ще се чувствам по-добре, ако имам своя приятел наблизо.

На пързалката се опитвам да направя една стъпка, но не ми се получава. Виждам Тамара да се приближава

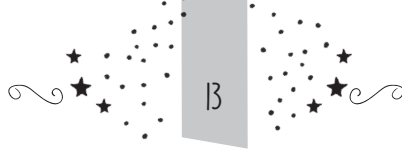
и съм сигурна, че ще ми направи забележка, че не работя... Но не! Казва ми, че има новина: със Симон продължаваме в състезанието!... Аз съм в шок! Не знам как да осмисля това, което чувам. Как е възможно?

– Журито е променило гласуването. Една двойка е направила сериозна грешка и е отпаднала – обяснява ми Тамара. – Така че със Симон продължавате в следващия кръг. Имате нова възможност.

Не мога да повярвам! През главата ми скорострелно минават хиляди мисли. Трябва да намеря Симон, трябва да кажа на родителите си... Толкова неща! Първо Симон.

Откривам го зад бара, залепен за компютъра. Нося кънките, скрити зад себе си, изваждам ги и ги слагам пред

него.

– Готов ли си да се върнеш? – питам, без да скривам хитрата си усмивка.

Симон ме гледа учуден.

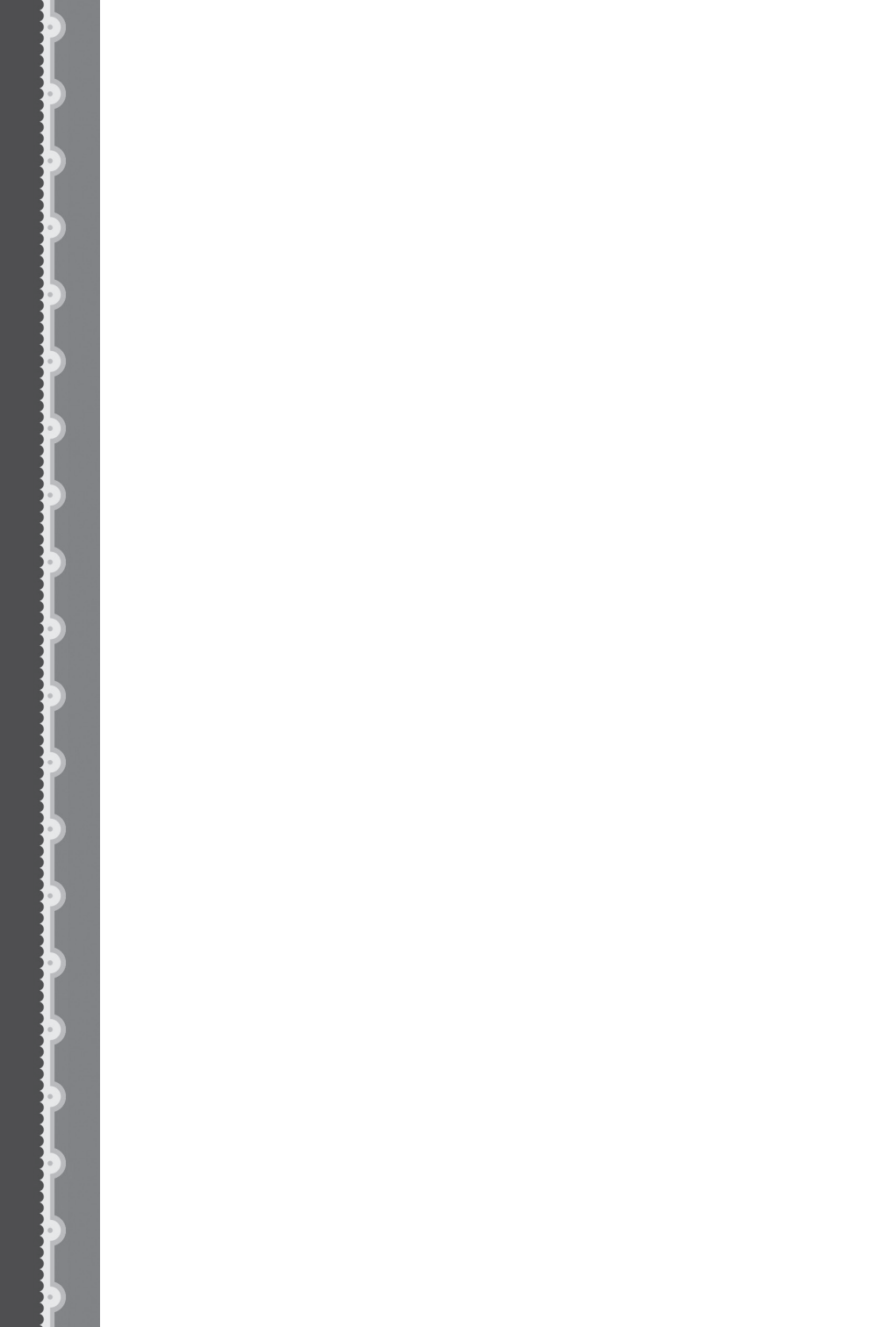
– Да се върна? Къде? – Докато гледа кънките, се досеща и казва: – Нали си спомняш, че отпаднахме?

– Вече не! Продължаваме в състезанието! – крещя щастлива.

– Да бе? Сериозно ли? – пита, без да вярва на ушите си. – Какво стана?

Набързо му разказвам какво ми каза Тамара. Симон се радва също като мен и ме прегръща.

Вече няма извинения: трябва да тренираме по-усилено отвсякога, имаме втори шанс и не можем да го пропуснем.

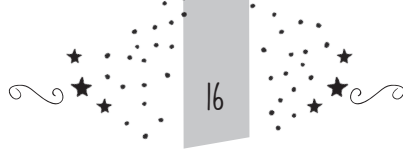

Рей влиза в кабинета на Шарън, докато тя е на телефона. Приключва разговора и го поглежда изпитателно.

– Утре тръгваш за Мексико. Току-що говорих с един приятел от посолството на Аржентина – утре ще ти предадат информация.

– Много добре. Както кажете, мис Бенсън – отвърща учуден. – Не очаквах това пътуване.

– Не ме разочаровай, Рей. Прегледай всяко кътче в Мексико, но не се

върщай без информация. Трябва час по-скоро да знам дали племенницата ми е жива – казва настойчиво, като подчертава елегантния си акцент.

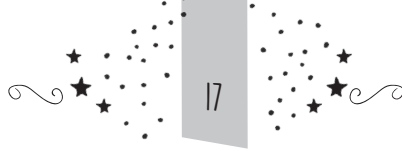
Рей я поглежда притеснен и Шарън продължава:

– И вземи Тино и Като. За нещо ще послужат. – И му прави жест да напусне кабинета.

Рей излиза притеснен. Последното, което му се иска, е да пътува с тези двамата. Със сигурност ще пречат. Въпреки това не смее да противоречи на Шарън.

Отива да потърси Мигел и го намира в кухнята с Моника. Съобщава му за пътуването и му нарежда временно да отговаря за позициите, които остават свободни.

След като Рей си тръгва, Мигел по-

глежда Моника изненадан – не разбира защо той ще пътува с Тино и Като.

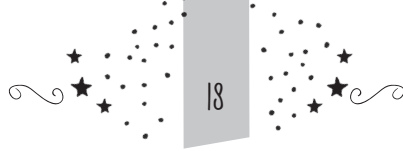
– Добре ли разбрах? Тино и Като заминават по някаква работа с Рей? – пита Моника.

Мигел повдига рамене също толкова объркан, колкото е и тя. Моника продължава разговора, който са водили преди това.

– Говорих с тях за медальона – каза тихо. – Твърдят, че им го е дал някой си Роберто, който е починал. Много е странно, че е имал медальон, който съвпада с този на Луна, не смяташ ли?

– Имаш право, странно е – отговаря Мигел почти шепнешком.

– Ами ако не е съвпадение? – пита Моника разтревожена. – Мигел, не разбираш ли? Ами ако този Роберто е бил бащата на Луна?

– Няма логика, бащата на Луна не може да е аржентинец. Ние я взехме в Мексико.

– Може би трябва да попитаме пак Тино и Като за този мъж – предлага Моника. – Въпреки че и двамата са малко странни. Мислиш ли, че крият нещо?

Аманда влиза в кухнята. Мигел и Моника приключват разговора и се споглеждат притеснени.

Амбър говори с приятелките си в „Блейк“ и научава, че Делфи и Гастон са отпаднали от състезанието. Всичко благодарение на някакъв пристъп на гняв на Делфи, която на излизане от пързалката, разочарована от своето представяне, скъсала един плакат

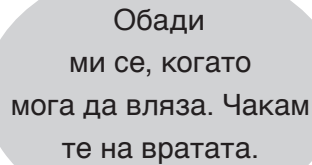
и го хвърлила на земята... Но го е направила пред камерите. Като я видели, членовете на журито решили, че с това държание не се вписва в духа на състезанието и... довиждане! Изключили я. Без да може да повярва, Амбър се нахвърля срещу приятелката си – смята, че не ѝ помага в нейния план да се отърве от Луна.

Решена е да не позволява Луна и Симон да се върнат в състезанието. Така че предлага да намери начин да я атакува. И ето! Чрез вещите ѝ.

Между часовете и когато е сигурна, че няма никой, влиза в стаята на Луна и отваря раницата ѝ. Намира телефона ѝ. Набързо преглежда снимките и съобщенията. Каквато и информация да открие, ще е от полза.

Изведнъж намира това, което търси – снимка на Симон да свири на китара в килера и към нея следното съобщение:

Обади
ми се, когато
мога да вляза. Чакам
те на вратата.

– Аз познавам това място... Това е килерът в имението! – възкликва със зловна усмивка.